Járosi Márton

SZOLGÁLAT

PÜSKI

Jézus mondja:
„ÉN VAGYOK AZ ÚT,
AZ IGAZSÁG ÉS AZ ÉLET.”

Ján, 14:6.

ELŐSZÓ

Amikor Életem a magyar energetikáért c. könyvemet 2010-ben befejeztem, nem gondoltam arra, hogy tíz év múlva újra könyvet írok. Első könyvem amolyan számadásféle volt a rendszerváltozásban bekövetkezett közéleti eszmélésemről, „kiképzésemről”, küzdelmeimről. A nemzeti kormány megalakulása azzal a reménnyel kecsegtetett, hogy most már (az energetikában is) megkezdődhet a helyreállítás és az építkezés. Kimondatlanul is bennem volt, hogy amit lehetet, azt elvégeztem. A könyv szimbolikus eseményről szóló beszámolóval zárult: az MVM székházban felavattuk Lévai András professzor úr szobrát, „nekem ez volt a rehabilitációm” – írtam, életemet – könyvem címének megfelelően – mintegy azonosítva a magyar energetikával. Csakhamar kiderült, hogy az életemben megélt rehabilitáció csak újabb küzdelmes évek bevezetője volt. A gondviselés az azóta eltelt tíz évben is szolgálatra méltatott, amit ösztönösen és boldogan vállaltam, s ehhez mindig segítséget is kaptam. Nyolcvanéves hálaadás című verses imádságom utolsó sorai eddig teljesültek: „Ügyet, mit rám bíztál, intézem, /Te adj erőt hozzá nekem./ Te tudod, hogy meddig élhetek /Használj még nyolcvan évesen.” Ennyit könyvem címéről.

Amikor egy éve ismét felmerült bennem a könyvírás gondolata, akkor eszembe jutott, hogy gazdag életemben az energetikán kívül még más szolgálataim is voltak, amire az első könyvben csak utalásokat tettem. Eddigi életem nemcsak az energetika, hanem a haza szolgálatában telt el, aminek másik fontos területe a szülővárosom szolgálata, és mindezek fundamentuma a hitéletem. Ebben a könyvben ezekről is beszá-

molok. Annál is inkább, mert ezek létteremnek egymással is összefüggő, egymást átfedő, meghatározó részei. Ez a könyvem sem életrajz, de a könyv első és harmadik fejezete szükségszerűen tartalmaz újabb életrajzi elemeket.

A könyv első része szülővárosomról szól. Közösségi és szakmai elkötelezettségem középiskolás koromhoz, a technikumi évekhez köthető. A szülői házból hozott alapokra, különleges történelmi körülmények között, több nagyszerű pedagógus életre szóló felépítményt rakott. Megtanultam, hogy a közösség iránti felelősség és az ezen alapuló áldozatos munka teheti otthonunkká létterünket, teheti hasznossá, és ez által boldoggá életünket. Megtanultam, hogy a szorítóan nehéz külső körülmények nem adnak felmentést a jót tenni, „ahogy lehet" parancsának teljesítése alól.

Könyvemnek ebben a fejezetében a kanizsai technikumi csodálatos éveket és élményimet foglaltam össze, felhasználva kor- és iskolatársaim visszaemlékezéseit is. Számomra a fentieket a 2012. évi gépiparista találkozó foglalta hiteles keretbe, amelynek szervezése, és átélése életem egyik legnagyobb élménye volt, a 60 év múltán is megtapasztalt összekapcsoló szeretet átélése. Iskolatársaim addigra már befejeződött aktív életútja nagyon változatos volt, a kommunista párttitkártól, tanácselnöktől, az ötvenhatos forradalmárig, szabadságharcosig terjedt. Ezeket a volt iskolatársaimat sikerült a honfiúi, testvéri szeretet jegyében összeölelnem. Megtapasztaltam, hogy a különbözőségeket „békévé oldja az emlékezés", a szeretet jegyében rendezni lehet és rendezni kell végre közös életünket drága hazánkban. Jól emlékszem az első szervezőbizottsági ülésre, amelyen a disszidálásból hazatelepült „szittya magyar" összeszólalkozott a volt „pártfunkcionáriussal". Akkor felálltam és ezt mondtam: ezért nem rendezünk találkozót, én csak akkor vállalom a szervezést, ha szeretjük egymást. És megcsináltuk. 2012. június 21-én a Medgyaszay Ház nagytermében a feleségekkel együtt több mint száz boldog, egymást szerető embert láttam magam előtt. Leírhatatlan érzés volt, végig jártam a sorokat, minden résztvevőt megöleltem. Közösen

átéltük azt, amit tovább kell(ene) adni minden magyarnak. Átéltem, hogy bár, Spenglerrel szólva, minden ember egy külön világ, de ezek a világok áldozatok árán, szeretettel egybe ölelhetők, ez az egyetlen esélye a közösségteremtésnek. Ezért tartottam fontosnak ezt megírni az utókornak. Ez az alapja a szülővárosomhoz kötődő szeretetemnek, s ezért igyekeztem városomnak is szolgálni. Kapcsolatokat építettem a város értelmiségi köreivel, közérdekű javaslatokat tettem, nyilvános szerepléseket vállaltam, energetikai rendezvényeket szerveztem Nagykanizsán.

A könyv második, legterjedelmesebb része az energetikáról szól, mintegy az első könyvem folytatása. És most egy kis kitérőt kell tennem. Megkísérlem felvázolni annak az új világnak az ideológiai jellemzőit, amelyben a rendszerváltozás óta élünk, s amelyet az utóbbi tíz évben jobban megismertem, átéltem; nemcsak az energetika területén. Az ideológiai alapokat a tíz év előtti könyvemben elsősorban az energetikai privatizáció (szenvedés)történetében értelmeztem. Az utóbbi tíz évben megértem az új „világvallás" kiterjedését életünk minden területére. Az utóbbi tíz évem a globalizmus elleni, reménytelennek látszó küzdelmeimmel telt el; igyekeztem a rendelkezésemre álló lehetőség megragadásával keresztényi életszemléletemre támaszkodva véleményezni ezeket a folyamatokat, s ez által talán némi ismeretterjesztéssel elősegíteni közösségem tisztánlátását; támogatni nemzeti kormányunk erőfeszítéseit. Természetesen elsősorban szakterületem, az energetika gúnyájában.

1989 tavaszán fogalmazta meg John Williamson amerikai közgazdász azt a nevezetes 10 pontot, amely „washingtoni konszenzus" (WK) néven a globalizmus ideológiai alapja lett. A tíz pont három parancsban foglalható össze: privatizálj, deregulálj, liberalizálj. A WK alapvetően szemben áll a transzcendens, vallási gyökerekből táplálkozó világképpel és -szemlélettel. A szakrális gondolkodás, a nagy világvallások és többnyire a művészet is az egyensúlyt, a harmóniát és az igazságosságot keresi és érvényesülését szolgálja a minket körülvevő világban. Ebben a világképben visszatükrözik, az emberek többségére még most is jellemző, biológiailag determinált biztonságvágy és stabilitás igény. Innét nézve a kapitalizmus,

a piacgazdaság, különösen a globalizmus, eredendően rossz. Az elmúlt két évtized során a WK követelményrendszere beépült az Európai Unió elvárás rendszerébe is. Az uniós tagországok kénytelenek olyan gazdaság- és társadalompolitikát folytatni, amely megfelel a WK-nak.

A globalista nyomás az energetikában a privatizációval kezdődött, a piac liberalizációval folytatódott, az utóbbi tíz évet az EU erre alapozott intézményi diktatúrája jellemezte. A nemzeti érdekű energetikának az EU intézményekkel és azok hazai kollaboránsaival kellett/kell küzdeni. A nemzeti energetika az uniótól szinte semmit nem kapott, de az unió mindent meg akar határozni. Az energetika is teljesen átpolitizálódott, geopolitikai helyzetünkből adódóan ebben a rendszerben kellett eligazodni, megoldásokat, szövetségeseket keresni. Ezt a folyamatot igyekeztem könyvemnek ebben a részében bemutatni.

Mivel a közérthetőség mellett a szakmai megalapozottság is fontos szempont volt, azt a szerkesztési módszert választottam, hogy néhány nélkülözhetetlen alapozó szakmai tanulmány mellett, (amit a „laikus" olvasók nyugodtan kihagyhatnak) mintegy szakmai krónikásként, a napi küzdelmeim dokumentumait: a mindenkori írásaimat, méltatásokat, vallomásokat, leveleket, előadásokat időrendi sorba rakva közlöm. Csak a jobb megértéshez szükséges jegyzeteket, utalásokat, megjelenési adatokat írtam most hozzájuk. Ezzel igyekeztem bemutatni azt az újabb tíz éves szakmai/társadalmi folyamatot, amelynek aktív részese voltam. Emiatt sajnos sok ismétlés van, ami a szerkesztési mód miatt nem volt kiküszöbölhető. Hiszen az aktuális történéseket ugyanazon az elvi alapon, azonos érvekkel véleményeztem, bíráltam. Előny viszont, hogy így valóban kordokumentum, nagyrészt korabeli megjelent írásokat tartalmaz. Így törekedtem a hitelességre, bár tudatában vagyok annak, hogy „ez az én történetem." Mégis fontosnak tartottam megírni, és jó lenne, ha minél többen megírnák a „történetüket", mert ez elősegítheti az utánuk jövő nemzedékek számára ennek a kornak a megismerését. De gyakorlati szempontból is ezt a megoldást kellett választanom, mert napi

társulati/szakmai elfoglaltságaim és hajlott korom miatt, csak a meglévő dokumentumaim közvetlen felhasználásával tudtam a könyvet létrehozni.

Az utolsó tíz év energetikájának is az a fő jellemzője, hogy a hozzáértést igénylő szakmai kérdések is a napi politikai közbeszéd részévé váltak. Azáltal, hogy a globalista médiapropaganda is hamis szakmai köntösbe öltözködött. Ez a folyamat a tudomány prostituálódása mellett ment/megy végbe. Ezáltal belekényszerítettek bennünket egy olyan diskurzusba, amelyben a szakmai érveket alig lehet érvényesíteni, lehetőségeinket szinte az elemi felvilágosító munkára kell felhasználni. Felvettem a kesztyűt, mert megértettem, hogy tisztán szakmai érvekkel nem lehet a közbeszédben hatni, bizonyos mértékig fel kell venni az ellenfelek (az ellenség?) harcmodorát. Ezért igyekeztem felvilágosító írásaimban, megszólalásaimban társadalompolitikai aspektusból, – a kérdések leegyszerűsítésének nehézségeivel küzdve – a józan észre, és a tisztességes emberi érzésekre is hivatkozni.

Magán- és közösségi életem az általam kezdeményezett/alapított társulatomban teljesen összeforrt. Társulatunk alapszabályának megfelelően a közösségem szolgálata vált a meghatározóvá: szakmai és közéleti tevékenység a nemzeti elkötelezettségű, környezetbarát energiapolitika kidolgozásának segítésére, népszerűsítésére és védelmére, a közjó érdekében; az energetikai kormányzat tevékenységének figyelemmel kísérése, támogatása, szükség esetén bírálata.

Ennek a folyamatnak a szakmapolitikai és emberi vonatkozásai is tanulságosak. Igyekeztem, visszafogott indulattal, a keresztényi megbocsátás szellemében ezeket is bemutatni. Szerintem az egyik fontos jellemző a szakmai, társadalmi szervezetek színeváltozása. Az utóbbi tíz évben a megelőző rendszerben általuk elítélt, támadott nézetek védelmezőinek szerepében tetszelegnek. Az aktuális rendszerhez alkalmazkodás akkor lenne elfogadható, ha a korábbi nézetektől való elhatárolódással, keresztényül szólva: megbánással párosulna. Tanúi le-

hettünk „szakemberek" színeváltozásának is, többször kellett megállapítanom, hogy „közöttünk voltak, de nem voltak közülünk valók." Istennek hála, voltak és vannak közöttünk olyan példaképek is, akik szakemberként is megfelelnek „a haza minden előtt" követelménynek, karrierjüknél fontosabbnak tartották/tartják közösségük szolgálatát. Róluk is szólni fogok, s azokról a barátaimról is, akik segítették munkámat. Az említett folyamat bemutatása azért különösen fontos, mert az „információ cunamiban" szenvedő világunkban – szakkifejezéssel szólva – a felejtés „felezési ideje" nagyon lecsökkent. Alig emlékezünk arra, ami 5-10 éve történt, s nem is ismertetjük meg vele utódainkat. Pedig a „Mond el gyermekeidnek!" parancs teljesítése minden közösség identitásának alapköve.

Az iskolaügy, s benne az egyházak szerepe is igen fontos társadalmi, nemzeti ügy, vagy annak is kellene lennie. Megítélésem szerint a rendszerváltozás után a történelmi egyházak nem találták meg a helyüket a társadalomépítésben. Könyvemnek ez a része a Református Egyház jelenkori útkeresésébe nyújthat némi betekintést az iskolaügy kapcsán, amiben szerepet vállaltam. Remélem, hogy írásomnak ez a része azt is világossá teszi, hogy honnan vettem az erőt, és a bátorságot harcaimhoz. Bemutatja legfőbb energiaforrásom, Isten szeretetét, s dokumentálja a fejezet címét: Akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra van.

E könyv összeállítása előtt elővettem és újra elolvastam baráti tanítóm, Bogár László első könyvemről szóló, tíz évvel ezelőtti laudációját.

Próbáltam mérlegelni, hogy hogyan feleltem meg az abban felvetett, változatlanul aktuális, súlyos társadalompolitikai kihívásnak. Barátom abban a következő fő összefüggésben elemezte életemet, munkámat: a magyar értelmiség súlyos erkölcsi sorsdilemmája, hogy a lényeglátáson alapuló következetesség vagy az óvatos alkudozáson alapuló alkalmazkodás közül melyik szolgálja jobban a nemzet fennmaradását. Az azóta megélt tíz évben sem találtam meg az optimális egyensúlyt, de változatlanul igyekeztem realistaként küzdeni, a hamis alkalmazkodást azóta is elítélem, de talán megbocsátóbb lettem a megalkuvókkal szemben.

Egyre inkább látom, hogy a – mégoly jó szándékú – politika sem alkalmas az ember nagy kérdéseinek a megoldására, mert a világ nem kívül, hanem bennünk van. Csak a szeretetre épülő szakralitáshoz való visszatérés menthetné meg világunkat. Ennek ellenére a mérnöknek, az adott történelmi viszonyok között, a „jó gazda gondosságával" kell közössége anyagi és szimbolikus vagyonát védeni. Remélem, hogy az olvasók számára kiderül, hogy ennek a követelménynek igyekeztem megfelelni. Megtapasztaltam, hogy az ember nem létezhet megtartó szeretetre épülő, erős közösségek nélkül, számomra ilyen szakmai, emberi, szeretetközösség két évtizede társulatom az „Enpol2000", amelytől életem elválaszthatatlan; a munkámról szóló beszámoló a társulatom szakmai története.

Köszönöm mindazok segítségét, akik társulatomat és szolgálatomat támogatták.

A könyv megvásárolható vagy megrendelhető a
Püski Kiadónál
1013. Budapest
Krisztina körút 26
Telefon: 06-1-214-3905, 375-7763
Email: puskikiado@gmail.com
Honlap: www.puskikiado.hu